

Dele af Monarchiet, der nyde ligesaa vel godt af den, som selv Grændseprovincen. Da Kongen indtraadte i det tydske Forbund, saa var det en frivillig Handling; den foretoges ikke blot i Holsteens Interesse, men fordi Regjeringen troede derved at sikke den øvrige Del af Monarchiet imod et Angreb sydsfra, og der er aldeles intet Beviis for, at denne Regjeringsanstuelse var feilagtig. Der er intet Beviis for, at, isald Kongen ikke var indtraadt i det tydske Forbund, Begivenhederne i 1848 til 1850 ligesuldt jo vilde være indtrufne. Det er derfor en feilagtig Anstuelse, isald man troer, at hine Begivenheder ere fremkaldte ved Kongens Stilling til det tydske Forbund. Forøvrigt, saa er Oprøret i Holsteen dæmpet, og Kongen har staaet en Streg over det Forbigangne og har glemt det, og vi Andre, hans Undersaatter, ville følge hans Exempel. Holstenerne ere vore Brødre og Ligemand; de have samme Rettigheder som vi, og kunne med Rette forlange, at deres Interesser skulle varetages med samme Omhu som vore egne. Man har bekyldt dem for at være separatistiske Tendentser, men det forekommer mig, at Udvalget ved sit Endringsforslag er geraadet paa samme Afvei (Hysen). Jeg vil derfor gjentage min Bøn til Udvalget, den nemlig at tage sit Endringsforslag tilbage.

Ischærning: Jeg har en vanskelig Stilling ligeoverfor den Mand, jeg nu skal bekæmpe, idet han med Omhu har forberedt, hvad han har forelåst (Hør!), medens jeg skal søge i min Hufommelse at samle de adspredte Midler, som staae til min Raadighed for at imødegaae det.

Formanden: Jeg kan ikke antage, at der er skeet nogen Overtrædelse af Forretningsordenen (Jo!).

Ischærning: Ja, jeg havde ikke tænkt at fremkalde en saadan Bemærkning; jeg vilde kun søge Beskyttelse for den Svaghed, som man maaffee vil finde hos mig, ligeoverfor det Foredrag, man nylig har hørt.

Den ærede Minister endte med et Raad, og gid han, idet han gav dette Raad, havde endt med at give en Forhaabning, ikke om at skabe noget Nyt, men om at lade blive staaende under hans Forvaltning hvad der har staaet saa godt, som det kunde. Havde han gjort det, saa er jeg overbevist om, at foreløbig al Tvist om dette Punkt, hvis Ubeleilighed jeg føler ligesaa vel som han, men hvis Nødvendighed han har beviist ved sin første Udtalelse, vilde falde bort. Det første Ord, han sagde — og det er, om man vil, det store Tvistsens Uble — var: Kongen af Danmark er tiltraadt det tydske Forbund, men, saavidt jeg forstod ham, ikke paa Holsteens Vegne.

Formanden: Ikke som Hertug af Holsteen.

Ischærning: Ja, derom skal jeg ikke tvistes med Krigsministeren; jeg skal lade Kongen være Konge i Holsteen eller Hertug, men han er tiltraadt det tydske Forbund paa Holsteens Vegne; thi, var han tiltraadt det paa Danmarks Vegne, da stod han høiere oppe i Rækkefølgen af dem, der have dannet det tydske Forbund. De, der have dannet det tydske Forbund, ere ved et formeligt Ceremonie-Reglement opstillede i en Ordensfølge, efter som man tilslagde dem Betydning, og i denne Ordensfølge er Kongen af Danmark skubbet langt ned, thi han staaer der ikke i Kongernes Række (Hør!). Jeg vil med Fornøielse forbigaae dette Argument som Svar; men jeg vil tage et andet, som den ærede Minister skal lade staae, og det er Londonerprotocollen, som advarer os imod, med Hensyn til Holsteen at gjøre Andet end det, der paaligger os med Hensyn til Holsteen. Havde det ikke været Holsteen, hvorom det gjaldt, saa havde Londonerprotocollen ganffe simpelt sagt: men dog paaligger det Kongen af Danmark at gjøre, hvad han skylder det tydske Forbund som Konge af Danmark.